

Υπάρχει η τάση, για κάποια θέματα με τα οποία μας συνδέει οτιδήποτε άλλο εκτός από συμφέρον, να παραμένουμε κουφοί και τυφλοί σε ότι θεωρούμε απειλή για το μέλλον τους. Έτσι, συχνά αποφεύγουμε την επεξεργασία ή ακόμα και την ανάγνωση ειδήσεων που έχουμε την υποψία ότι δεν θα μας αρέσουν. Που είναι δυσάρεστες, που θα γίνουν ακόμα πιο δυσάρεστες στο μέλλον.

Είναι λοιπόν, κάτι χρόνια τώρα, που μονίμως κάνω ότι δεν προσέχω τις αλλαγές που όλα δείχνουν ότι θα πλήξουν την αυτοκίνηση. Αλλαγές που ήδη συμβαίνουν σε κάποια όχι και τόσο αμελητέα κλίμακα στη δύση και έρχονται, με μια ολοένα και πιο επιταχυνόμενη κίνηση.

Αυτές οι αλλαγές έχουν, προς το παρόν, τέσσερις πυλώνες: Αυτόνομη οδήγηση, Ηλεκτροκίνηση, Συνδεσιμότητα, Κοινηχρησία. Όταν και οι τέσσερις αποκτήσουν αρκετή ισχύ και εφαρμοστούν στο σύνολό τους, αυτό που ορίζαμε ως αυτοκίνηση, θα έχει ανατραπεί. Στις πόλεις, οι ανατροπές αυτές θα είναι ακόμα πιο καθολικές.

Μια υπόθεση για το πως θα έχουν τα πράγματα, σε λίγα χρόνια, μας ...οδηγεί στο εξής διήγημα:

Ξύπνησε από τον επιλεγμένο ήχο της προσωπικής πολυσυσκευής (π.π.) του, η οποία, ταυτόχρονα τον πληροφόρησε που ακριβώς βρίσκεται το ηλεκτρικό αυτο-κίνητο που είχε κλείσει από χθες, φορτωμένο με αρκετή ενέργεια για να τον οδηγήσει εκεί που είχε προγραμματίσει. Την ίδια στιγμή του πέρασε μια εικόνα με το όχημα παρκαρισμένο στο συγκεκριμένο σημείο, μαζί με τις συντεταγμένες και το πιο σύντομο δρομολόγιο για να φθάσει εκεί.

Κάλυψε περπατώντας γοργά την μικρή απόσταση από την εξώπορτά του έως το αυτο-κίνητο, που ξεκλείδωσε με κωδικό από την π.π. Νωρίτερα, είχε δώσει με τηλεχειρισμό την εντολή να θερμανθεί στους είκοσι βαθμούς καθότι η χθεσινή βροχή σε συνδυασμό με τους βοριάδες κατέβασε τη θερμοκρασία σε μονοψήφια νούμερα. Πρόλαβε να χωθεί στο ετρύχωρο κάθισμα πριν οι στάλες αρχίσουν και πάλι να πέφτουν.

Επαλήθευσε το δρομολόγιο που είχε προγραμματιστεί από την προηγούμενη μέρα, έδωσε την εντολή και έπεσε στην μελέτη. Εκείνο ξεκίνησε. Αυτός δούλεψε πάνω σε ένα υπολογιστικό φύλλο, που τον ταλαιπωρούσε από χθες. Σχεδόν το κατάφερε, το 'σωσε και το 'στειλε προς έγκριση. Πάνω στην ώρα ήρθε η τελευταία ειδοποίηση και έκανε μεταφορά από το λογαριασμό του, εξοφλώντας τη μηνιαία χρέωση χρήσης της αυτόνομης οδικής εξυπηρέτησης. Στην αρχή μπερδευόταν λίγο με τον έλεγχο της χρέωσης διότι ήταν ένας σύνθετος υπολογισμός, με τη διανυθείσα απόσταση, το χρόνο χρήσης, τη χρησιμοποιηθείσα ενέργεια και τα τέλη καθαρισμού. Αργότερα ανακάλυψε μια εφαρμογή που το έλεγε άμεσα και γρήγορα.

Εκείνο συνέχιζε μέσα στη βροχερή, κρύα πόλη, υπό τις νότες κάποιου ήσυχου κομματιού, με τον επιβάτη του απομονωμένο οπτικά και ηχητικά. Έντεκα λεπτά πριν φτάσει στο υπόγειο πάρκιν τον ενημέρωσε σε ποια θέση θα δέσει και του υπενθύμισε την υποχρέωση να συμπληρώσει την ψηφιακή βάση συμβάντων με τις τυχόν παρατηρήσεις του. Μετά από τέσσερα λεπτά, το σύστημα συνδεσιμότητας ανέφερε ότι έγινε ατύχημα με έναν ποδηλάτη, πριν από τρία λεπτά πάνω στο προϋπολογισμένο δρομολόγιο και θα αναγκαστεί να αλλάξει πορεία ώστε να καθυστερήσει μόνον επτά λεπτά και όχι δώδεκα. Συμπλήρωσε δε, ότι το ενεργειακό σύστημα διαβεβαιώνει, πως η ενέργεια αρκεί και δεν χρειάζεται έξτρα φόρτιση σε κάποιο από τους δύο σταθμούς που θα συναντούν.

Άνοιξε τα στόρια, έριξε μια ματιά στους λιγοστούς διαβάτες στα βρεγμένα πεζοδρόμια την ώρα που μια τρισδιάστατη γιγαντοοθόνη έδειχνε τους ήρωες κάποιου ζωντανού τηλεοπτικού παιχνιδιού. Μουσκεμένο ήταν και το αληθινό άγαλμα (γιατί από ψηφιακά ολογραφήματα άλλο τίποτα στην πόλη), που έδειχνε έναν έφιππο με το χέρι προτεταμένο. Φευγαλέα θυμήθηκε τον παππού του. Του είχε διηγηθεί ένα περιστατικό, όταν ήταν φαντάρος, πριν μισό αιώνα και βάλε. Τότε, στην πρώτη του άδεια μετά την ορκομωσία, σε εκείνη την μακρινή, βροχερή μέρα ενός άλλου κόσμου, μέσα στο λεωφορείο που τον γύριζε από την επαρχιακή πόλη όπου παρουσιάστηκε στο πατρικό του, το ραδιόφωνο στα μεσαία(!), έπαιξε ένα τραγούδι. Και τον γέρο, που τότε ήταν παλικαράκι στα 24 του, τον είχαν πάρει τα ζουμιά. Αυτά που έλεγαν οι στίχοι, τα θυμόταν αλλά δεν μπορούσε να ερμηνεύσει τη νεανική συγκίνηση του γέρου:

«Κι ύστερα με πιάσαν θεέ μου κάτι κλάματα που με βρήκανε κουρέλι τα χαράματα

Με το άγαλμα στο δρόμο προχωρήσαμε μου εσκούπισε τα μάτια και χωρίσαμε»

Συνέχισε να μην καταλαβαίνει τι τον είχε πιάσει το γέρο, καθώς το «δικό του» αληθινό άγαλμα γοργά έφευγε από το οπτικό του πεδίο και λίγο αργότερα, ακριβώς την νέα ώρα που προβλεπόταν έφτασε. Έδωσε σε άλλη θέση από εκείνη που είχε αρχικά προγραμματιστεί. Η γλυκιά γυναικεία φωνή των συστημάτων, τον ευχαρίστησε για τη συνεργασία, ζητώντας συγνώμη, διότι λόγω της καθυστέρησης θα πρέπει να το βάλει ο ίδιος για φόρτιση, καθώς οι πλατφόρμες αυτοφόρτισης ήταν πλήρεις και τον αποχαιρέτησε.

Ανέβηκε βιαστικά στο χώρο εργασίας. Άλλη μια μέρα εκεί μέσα θα του στράγγιζε όλη την ζωτικότητα. Δεν θα έπρεπε όμως να είναι αγνώμων. Λίγοι συνομήλικοι του απορροφήθηκαν τόσο σύντομα σε θέσεις εργασίας. Οι ώρες πέρασαν γρήγορα, μόλις που πρόλαβε να κλείσει όχημα για το δρομολόγιο της επιστροφής, γλυτώνοντας την έξτρα χρέωση της καθυστερημένης κλήσης. Πέμπτη ήταν. Θα πήγαινε να δει τη γιαγιά του. Τριάντα τρία λεπτά χρόνος για απόσταση 12,3 χιλιομέτρων, ανακοίνωσε το σύστημα πλοήγησης μόλις του επιβεβαίωσε τον προορισμό. Έδωσε την τελική εντολή και έβγαλε την αναθεματισμένη στολή εργασίας, σακάκι και γραβάτα, φόρεσε κάτι πιο άνετο και τον πήρε για κάποιο τέταρτο ο ύπνος.

Τον ξύπνησε η φωνή του συστήματος, με μια αναφορά ότι σε τρία λεπτά θα δέσουν 269 μέτρα μακριά από τη διεύθυνση που είχε δώσει. Του πέρασε τη διαδρομή από το σημείο εκείνο μέχρι την διεύθυνση που είχε δηλώσει, τον πληροφόρησε ότι σε 20 λεπτά θα το παρελάμβανε ο επόμενος χρήστης και του υπενθύμισε να μην ξεχάσει τα προσωπικά του αντικείμενα και τυχόν παρατηρήσεις στη βάση δεδομένων.

Η Γιαγιά ως συνήθως περισσότερο από εξυπηρετική, του είχε μαγειρέψει, κάτι παλιακό, κάτι νόστιμο και τότε κάπως ήρθε η κουβέντα για τον παππού του. Τον είχαν χάσει πριν δώδεκα χρόνια. Στα 12 του και αυτός, τότε. Τον θυμόταν καλά. Του έδειξε κάτι εικόνες. Ρε τι πλάκα, η γιαγιά είχε ακόμα φωτογραφίες. Σε χαρτί, γυαλιστερό. Να ο γέρος, πάνω σε κάτι μηχανάκια που τα σουζάρισε ανελέητα χωρίς κράνος και από την εξάτμιση αναδύονταν γαλάζιοι καπνοί. Δίχρονοι θερμικοί κινητήρες που έκαιγαν και λάδι. Τρέλα! Να και κεκαρμένος εν χρω, χωμένος χαμογελαστός μέσα στα χακί, στο πρώτο επισκεπτήριο, τότε που παρουσιάστηκε. Η γιαγιά δίπλα του, κούκλα, έλαμπε στα 23 της. Τις σκανάρισε με την π.π. του.

Πήγε έντεκα το βράδυ. Έκλειναν τα μάτια του. Κοίταξε έξω, ακόμα φιλόβρεχε. Βαρέθηκε να φύγει. Ανακάλεσε το δρομολόγιο της επιστροφής στο σπίτι, έκλεισε καινούργιο για αύριο. Κατευθείαν για την υπηρεσία. Υπήρχε διαθεσιμότητα και δεν χρεώθηκε την ακύρωση και το νέο δρομολόγιο. Φυσικά η αλλαγή καταγράφηκε.

Ξημέρωσε μια μέρα, με πεντακάθαρο ουρανό, ανοιξιάτικη. Αγκάλιασε, φίλησε τη γιαγιά, της υποσχέθηκε κάτι αόριστο για το πότε θα την ξανάβλεπε και έφυγε βιαστικά. Βρήκε γρήγορα το όχημα. Τι έκπληξη! Ήταν η πρώτη φορά που θα πήγαινε με αυτή την νέα ασημί μαύρη σειρά. Την έφτιαχνε μια εταιρεία που μέχρι πριν δύο χρόνια, ειδικευόταν κυρίως σε π.π. Νάτη τώρα και στα οχήματα. Άνετο ήταν, προσεγμένο. Παρέλαβε και το πακέτο που

περίμενε με την νέα υπηρεσία instant delivery, τοποθετημένο στο real mailbox του οχήματος από την εταιρεία αποστολής. Κάθισε, άνοιξε ανόρεχτα να δει τις ειδήσεις. Εκείνο ξεκίνησε.

Κέφι δεν είχε ιδιαίτερο. Ούτε και δουλειά. Έτσι στα 34 λεπτά του δρομολογίου, καθώς είχε πιο πολύ κίνηση από χθες το βράδυ, μόλις ξεμπερδεψε με τις ειδήσεις και τα μηνύματα, χάζευε από το τερματικό του οχήματος τις εικόνες του παππού του, ακούγοντας τα τραγούδια που άρεσαν στους γονείς του πατέρα του. Άγνωστα. Αυτό το sailing με κάποιον Christopher Cross που έκανε τη γιαγιά του να μελαγχολεί και κάποια άλλα, ελληνικά, που έκαναν τον παππού, όσο τον θυμόταν, να στέκει βουβός, ανέκφραστος, σα χαμένος στο παρελθόν. Κατέβασε τα στόρια. Περνούσε μπροστά από το άγαλμα, και μόλις άκουσε από τη βραχνή μιας Βίκης (Βίκης κάτι ...δεν είχε συγκρατήσει το επώνυμο), να τραγουδά με ένα ύφος ακατανόητο:

*«Κάνε εκείνο που πρέπει, όλα τα επιτρέπει
Το δικό σου το πρέπει ένα πρέπει θαμπό»*

τον έπιασαν τα κλάματα. Έτσι. Μα χωρίς λόγο; Χωρίς αιτία; Του είχε πει η γιαγιά ότι αυτός που έγραψε τους στίχους, με τον οποίον η προγιαγιά του, μεγάλωσε στην ίδια γειτονιά, είχε καθαρίσει κάποιον για λόγους τιμής. Είχε μάλιστα το ίδιο όνομα με κάποιον άλλον που μερικές δεκαετίες αργότερα θα λεηλατούσε επί χρόνια το υπουργείο Αμύνης. Γερόντοι πέρασαν της πύλης της φυλακής κι οι δυο. Για τόσο διαφορετικούς λόγους. Τι κόσμος! Τι πάθη! *«Ένα πρέπει θαμπό»* ψέλλισε σκουπίζοντας τα μάγουλά του.

Τον συνέφερε για τα καλά, η σύγχρονη γυναικεία φωνή του συστήματος πληροφόρησης, που σκέπασε εκείνη την ξεχασμένη καλλιτέχνη, όπως εξάλλου προβλεπόταν από τις διαδικασίες όλων των συστημάτων. Τον προειδοποίησε ότι βρήκαν θέση σε πεδίο αυτοφόρτισης, τον ευχαρίστησε και είπε επίσης ότι ήταν πολύ χαρούμενη που τον εξυπηρέτησε. Είχε μάλιστα και μια προσφορά για το βράδυ και την επιστροφή.

Κοίταξε το ρολόι στις ενδείξεις του συστήματος. Ένα λεπτό προάφιξη. Πήρε τον ανελκυστήρα και μέσα του έσβησαν οι στίχοι του sailing, αυτού του Cross, που έκαναν τη γιαγιά μελαγχολική:

*«...Just a dream and the wind to carry me
And soon I will be free»*